

Carta do Prelado (setembro 2011)

O Prelado fala na súa carta sobre Abrahán, pai na fe, de quen destaca a súa fidelidade, o seu trato e amizade con Deus e a súa preocupación polos demais.

Queridísimos: ¡que Xesús me garde ás miñas fillas e aos meus fillos!

Escribovos estas liñas tendo ben gravada na memoria a imaxe de Bieito XVI e dos innumerables mozos que, acollendo a convocatoria do sucesor de san Pedro, acudiron á Xornada Mundial da Mocidade. Preparamos todos ese evento na oración, persuadidos de que a moitos lles chegaría dun modo ou outro a voz do Señor, que convida a cada un a seguirlle. Unha vez finalizados eses días, continuemos rezando para que as decisións dunha vida cristiá máis intensa e máis apostólica maduren en quen escoitamos e meditamos as palabras do Santo Pai.

Convíдовos a considerar este mes algúns aspectos que o Romano Pontífice destaca ao comentar a figura do patriarca Abrahán -*o noso pai na fe*-, como lle chama a liturxia^[1], pola súa fidelidade constante en cumprir os mandatos do Señor.

Ao longo do camiñar terreo de Abrahán, destaca a súa escoita atenta da palabra divina. Desde que abandona a súa familia e a súa terra natal, deixando atrás as falsas divinidades para servir ao Deus vivo, a súa existencia está marcada profundamente pola entrega confiada ao Deus que se lle revelou. Tamén nós temos que achegarnos á Sacra Escritura co afán de descubrir a voz de Deus. Así o expresaba o Romano Pontífice fai poucos meses: «**Quero convidarvos (...) a coñecer mellor a Biblia -que espero teñades nas vosas casas- e, durante a semana, detervos a lela e meditala na oración, para coñecer a marabillosa historia da relación entre Deus e o home, entre Deus que se comunica a nós e o home que responde, que reza**»^[2].

O noso Fundador daba o mesmo consello: ler cada día algún parágrafo do Novo Testamento esforzándose por facer unha lectura meditada, contemplativa, en primeira persoa, para aproveitar as luces do Paráclito. «**Lede a Escritura Santa. Meditade unha a unha as escenas da vida do Señor, os seus ensinamentos. Considerade especialmente os consellos e as advertencias con que preparaba a aquel puñado de homes que serían os seus Apóstolos, os seus mensaxeiros, dun a outro confín da terra**»^[3]. Como ben coñecedes, na súa axenda de peto levaba anotados algúns textos da Sacra Escritura, que repasaba e ponderaba con frecuencia. Da súa experiencia persoal procede unha consideración recollida en *Surco*: «**Eses minutos diarios de lectura do Novo Testamento, que che aconsellei (...), son para que encarnes, para que cumpras o Evanxeo na túa vida..., e para facelo cumprir**»^[4].

Pero volvamos á historia de Abrahán. A fe condúcelle a ouvir con atención a palabra do Señor e a pola por obra. A súa intimidade con Deus crece co trato, até o punto de que a Sacra Escritura, cando formula o seu eloxio, di do que era *amigo de Deus*^[5]. Tamén Xesucristo dá ese título aos Apóstolos: *chameivos amigos, porque todo o que ouvín do meu Pai fíxenvolo coñecer*^[6]. E repítenolo a cada unha, a cada un -non unha vez, ¡moitas!-, ao longo da xornada.

O amigo abre o seu corazón ao amigo, fálalle das súas preocupacións, dos seus proxectos e alegrías. E, nos intres de oración, afiánzase máis e máis esa intimidade con Deus. A historia de Abrahán é paradigmática. Fixar en que, cando o Señor decide castigar aos habitantes de Sodoma e Gomorra polos seus moitos pecados, comunícallo antes ao seu amigo. *Como poderei ocultar a Abrahán o que vou facer, cando Abrahán vaise a converter nun pobo grande e poderoso, e nel van ser bendicidos todos os pobos da terra?*^[7]. O Santo Pai comenta a este propósito: «*aquí intervéñ Abrahán coa súa oración de intercesión (...). A través del, o Señor quere reconducir á humanidade á fe, á obediencia, á xustiza. E agora este amigo de Deus ábrese á realidade e ás necesidades do mundo, reza polos que están a piques de ser castigados e pide que sexan salvados*»^[8].

Impresiona moito, e á vez resulta alentador, esta pasaxe da Escritura no que un home, firmemente apoiado na súa condición de amigo, enfrontase en certo xeito co Altísimo, avogando pola conversión dos pecadores cunha oración confiada. *¿Vas destruír ao xusto co malvado? Quizá haxa cincuenta xustos dentro da cidade; vala a destruír?; non a perdoarás en atención ao cincuenta xustos que haxa dentro dela? Lonxe de ti facer tal cousa; matar ao xusto co malvado, e equiparar ao xusto e ao malvado; lonxe de ti*[9].

O Señor condesciende á petición de Abrahán. Con todo, o patriarca, temendo que nin sequera cincuenta xustos áchense na cidade, vai reducindo o número no seu diálogo, até chegar a unha decena: *non se enfade o meu Señor se falo unha vez máis; quizá se atopen alí dez. Deus contestou: non a destruirei en atención ao dez*[10]. Ao final, como nos consta -e causa pena, pola cerrazón dos corazóns-, Sodoma e Gomorra foron destruídas: non se acharon nesas cidades nin sequera ese pequeno número de xustos que as libraron do castigo.

¡Que importante é a oración duns por outros! Máis aló da conclusión histórica desta pasaxe, aquí revélallenos a grandeza da misericordia divina. Explica o Papa que, **«coa súa oración, Abrahán non invoca unha xustiza meramente retributiva, senón unha intervención de salvación que, tendo en conta aos inocentes, libre da culpa tamén aos impíos, perdoándoos»**[11]. Tamén agora, como noutros momentos da historia, o Señor está disposto a converter os corazóns, atendendo as súplicas dos seus amigos. Pero é preciso que cada unha e cada un rece máis, para que as almas volvan á amizade de Deus e para que nós non nos afastemos. Como dicía o noso Pai, o problema é que **«rezamos poucos, e os que rezamos, rezamos pouco»**.

É preciso orar sempre e orar con máis intensidade polas necesidades da Igrexa, das almas, do mundo enteiro. Fagámolo con fe, humildade e perseveranza. Lembremos a promesa do Señor a David, descendente de Abrahán: *fun tecum in omnibus, ubicumque ambulasti*[12], estiveren contigo en todas as túas andanzas. Estas palabras conmovían moito ao noso Pai, porque vía nelas a seguridade de que o Señor se atopa constantemente xunto aos seus fillos.

A profecía mesiánica dirixida a David prosegue con estas outras palabras: *cando completases os días da túa vida e descanses cos teus pais, suscitarei despois de ti unha liñaxe saída das túas entrañas e consolidarei o seu reino (...). A túa casa e o teu reino permanecerán para sempre na miña presenza e o teu trono será firme tamén para sempre*[13]. Esta promesa fíxose realidade en Xesucristo e segue vixente na Igrexa. Nunha ocasión -cúmprense agora oitenta anos-, san Xosemaría entendeuna como referida tamén á Obra, parte viva do Corpo místico. Facía oración ante o Sagrario, con esforzo, cando o Señor puxo nos seus beizos esas palabras tal como líanse entón na liturxia. O noso Fundador deixouno escrito nos seus apuntamentos espirituais. **«Din así as palabras da Escritura que atopeínos meus beizos: "et fui tecum in omnibus ubicumque ambulasti, firmans regnum tuum in æternum": apliquei a miña intelixencia ao sentido da frase, repetíndoa amodo. E despois, onte tarde, hoxe mesmo, cando volví a ler estas palabras (...) comprendín ben que Cristo-Jesús deume a entender, para consolo noso, que "a Obra de Deus estará con El en todas as partes, afirmando o reinado de Xesucristo para sempre"»**[14].

Pensem máis, por tanto, que ti e eu temos que estar co Señor, correspondendo aos toques da graza. Aínda que cada un de nós sexa e saíbese pouca cousa, o noso Pai Deus desexa contar coa nosa colaboración -xunto aos demais fieis da Igrexa- para levar a súa misericordia á humanidade. El desexa salvar aos homes dos seus pecados -verdadeira causa de todos os males-, pero respecta a liberdade das criaturas. Como no caso daquelas cidades polas que intercedió Abrahán, precísase unha mínima resposta por parte dos homes: **«Para transformar o mal en ben, o odio en amor, a vinganza en perdón. Por iso os xustos tiñan que estar dentro da cidade, e Abrahán repite continuamente: "Quizais alí atópense..."»**[15]. Recalca o Papa que **«"alí", dentro da realidade enferma, é onde ten que estar ese xerme de ben que pode sanar e devolver a vida. Son palabras dirixidas tamén a nós: que nas nosas cidades haxa un xerme de ben; que fagamos todo o necesario para que non sexan só dez xustos, para conseguir realmente que vivan e sobrevivan as nosas cidades e para salvarnos desta amargura interior que é a ausencia de Deus»**[16].

¿Dámonos conta de que a nosa conversación confiada co Señor ocupa un lugar importante para que se cumpra o designio divino da salvación? Deus conta coa nosa pelexa persoal, coa túa oración e a miña, para enviar abundantes grazas ás almas. ¡Non nos desalentemos ante a aparente prepotencia do mal! O profeta Xeremías buscaba de parte de Deus un só xusto en Xerusalén, para salvar a cidade: *percorrede as rúas de Xerusalén, mirade ben e decatádevos, buscade polas súas prazas a ver se atopades a un home, se hai quen faga xustiza e busque a fidelidade: entón perdoareina*[17]. A situación cambiou radicalmente despois da Encarnación do Verbo. Xa non é a falta dun xusto o que pode impedir o efecto da misericordia divina, porque ese Xusto existe: é Jesús, vencedor do pecado e da morte, que no Ceo conserva a humanidade asumida e *vive sempre para interceder por nós*[18]. Por iso, no faltarán nunca quen, no medio do mundo, eleven constantemente as súas pregarías ao Ceo, ben unidos a Xesucristo. E entón, como afirma o Santo Pai, «**a oración de todo home atopará a súa resposta; entón toda intercesión nosa será plenamente escoitada**»[19].

Cantas veces ouvín de beizos do noso Pai este berro: «**Fe, meus fillos, fe!**» Porque todo remédiase se rezamos, se unimos as nosas peticións ás que Cristo alza a Deus Pai na Santa Misa, sacrificio dunha eficacia impetratoria infinita. Así se comportaron sempre os cristiáns, sobre todo en épocas de especial dificultade. Releamos unha páxina dos Feitos dos Apóstolos, que nos relata a prisión de Pedro en Xerusalén[20]. San Xosemaría considerábaa nunha das súas meditacións durante os meses de persecución relixiosa en España, en 1937. As súas palabras, dirixidas entón ao pequeno grupo de persoas que lle acompañaban nun refuxio, aparecen plenamente actuais, pois, superando as concretas vicisitudes históricas, detéñense no permanente.

Ao meditar sobre esa escena, o noso Pai preguntábase: «**¿Qué podían facer os primeiros cristiáns para defender ao seu primeiro Papa? A maior parte deles eran xente sen influencia algunha; e os que a tiñan, non podían usala. Pero San Lucas non deixa de consignarnos a conduta daqueles primeiros irmáns nosos. Di: *oratio autem fiebat sine intermissione* (Hch 12, 5). Oraban sen cesar. Toda a Igrexa, en pé, cos brazos no alto "en actitude de oración", clamaba ao seu Deus. ¿Cales foron os resultados desta conduta? Pola noite, na prisión de Pedro, un anxo aparécese na súa cela, espértalle e avísalle: *surge, velociter* (Hch12, 7); levántate rápido, vístete e cálzate. As cadeas quebréntanse, se franquean as portas da prisión, e o Príncipe dos Apóstolos sae da súa cárcere**»[21].

¡Como desexo que este comentario do noso Fundador impúlsenos a unha oración pola Igrexa, polo Papa, por todas as almas, chea de confianza! Nos intres de meditación diante do Sagrario, falemos co Señor dos nosos amigos, dos nosos parentes, dos nosos coñecidos, pedindo para eles todo o que necesiten. Fagamos os nosos plans de apostolado *con Xesús exunto a Xesús*, que así saíran adiante: desde as iniciativas máis correntes, quizá aparentemente pequenas -e nada é pequeno cando se trata do ben espiritual dunha alma-, até os proxectos de máis envergadura que miran a devolver á sociedade un profundo sentido cristián. Volvamos pór por obra o consello de san Xosemaría: «**Antes de falar de Deus coas almas, falemos con Deus das almas**». ¿Ti pides cada día polas persoas que atopas? ¿Esfórzaste por ter novas amizades, intensificar o trato con quen xa son amigos teus? Recemos de modo especial pola viaxe do Papa a Alemaña, do 22 ao 25 do presente mes.

Retornando ás consideracións do principio destas liñas, insisto na necesidade de encomendar ao Señor os froitos de todas as actividades realizadas estes meses no mundo enteiro. Insisto: recemos especialmente pola continuidade do labor apostólica coa mocidade, despois das xornadas de Madrid, para que en todas partes moitos homes e mulleres novas decídanse a seguir de preto a Xesucristo. Confiemos estes desexos á Santísima Virxe, aproveitando as diversas festas marianas que balizan o mes de setembro. E non nos esquezamos de estar, con Ela, a carón da Cruz de Jesús, na Misa e durante a xornada enteira. Deste xeito faranse realidade as fames de santidad e de apostolado que desexamos sementar nos corazóns.

Acudamos tamén á intercesión do queridísimo don Álvaro, que tan fielmente levou a cabo o *cambio de relevo*. Non imaxinades cantos personaxes e persoas faláronme do que xa anunciou o noso Pai: «**Cando eu falte, non haberá ningún terremoto na Obra**». E isto, como grazas a deus

sucedeu, levou a cabo pola total colaboración do seu primeiro sucesor, coa paz inalterable que lle caracterizaba.

Para as miñas viaxes a África, trasladeime a Francia, sede dunha das dúas liñas aéreas que teñen voos directos á conta de Marfil e a Congo, e alí permanecín unhas semanas. Como ben podedes imaxinar, en París -lembrando moi expresamente ao noso Pai e ao queridísimo don Álvaro- fomos a rezar á Medalla Milagrosa, tamén aquí acompañado por todas e por todos, como sempre, grazas a deus. E, tamén como sempre, toquei que se goza estando "en casa". Pasei unhas semanas en Couvrelles, rememorando os pasos de san Xosemaría e do seu primeiro sucesor por esa casa de retiros. Uníame ás súas intencións, para que o Señor continúe bendicindo o labor nesa Rexión e en todas, porque necesitamos multiplicarnos por 500, pois de moitos novos países chámannos a berros. Dou moitas grazas ao Señor por coincidir coas vosas irmás ou cos vosos irmáns franceses, insistindo en que de todos os lugares necesitamos moitos novos brazos.

A punto estamos de comezar o labor en Sri Lanka: ¿non sentides as fames de colaborar, cada unha e cada un desde o seu sitio, nesta sementa de paz e de alegría por todo o mundo?

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Javier

Pamplona, 1 de setembro de 2011.

[1] Misal Romano, Pregaria eucarística I.

[2] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 18-V-2011.

[3] San Xosemaría, *Amigos de Deus*, n. 172.

[4] San Xosemaría, *Surco*, n. 672.

[5] Cfr. 2 Cro 20, 7; Is 41, 8; Dn 3, 35.

[6] Jn 15, 15.

[7] Gn 18, 17-18.

[8] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 18-V-2011.

[9] Gn 18, 23-25.

[10] *Ibid.*, 32.

[11] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 18-V-2011.

[12] 2 *Sam* 7, 9.

[13] *Ibid.*, 7, 12-16.

[14] San Xosemaría, *Apuntamentos íntimos*, n. 273 (8-IX-1931). Cfr. A. Vázquez de Prada, "O Fundador do Opus Dei", vol. I, pp. 385-386.

[15] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 18-V-2011.

[16] *Ibid.*

[17] *Jr* 5, 1.

[18] *Hb* 7, 25.

[19] Bieito XVI, Discurso na audiencia xeral, 18-V-2011.

[20] Cfr. *Hch* 12, 1-19.

[21] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 24-VIN-1937.